

**ИМЕНИНАТ ДЕН НА
НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО
ПАТРИАРХ МАКСИМ**

стр. 4-5

**КРЪЩЕНИЕТО
Възрастните и децата
са равни пред Бога**

стр. 5

**ПРИСТЪПНАТО КЪМ
БОЖЕСТВЕНО ПРИЧАСТИЕ
Заблуди и формалности**

стр. 6

Нов епископ на Българската православна църква**† Драговитийски епископ
ДАНИИЛ**

Драговитийски епископ Даниил Трендафилов Николов (кръщеното име Атанас) е роден на 2 март 1972 г. в гр. Смиан от родителска Трендафил Тодоров Николов и Тодорка Атанасова Николова. Завършва основно и средно образование в родния си град, след което отбива военната си служба.

През 1996 г. записва в учи английска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. На следващата година преиспознава образованието си в Богословския факултет на същия университет.

През 1997 г. е прием като послушник в манастира „Св. Георги“ край гр. Хаджиджиково под духовното ръководство на Негово Високонпресвещенство Неврокопския митрополит Натанаил. На 7 август 1999 г. е постриган от негов монашеството и на следваща ден е ръкоположен за дервоскоп.

През 2002 г. завършва зрочно Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“.

На 21 юни 2004 г. е ширатен на послушание в Роженския манастир „Рождество Богородично“. На 27 ноември 2004 г. е ръкоположен от епархийския му архиерей за дервоскоп. На 1 юни 2006 г. е възведен в архимандритско достоинство.

На 20 януари 2008 г. е хиротонисан за избран епископ на Неврокопския митрополитен Натанаил.

На 20 януари Негово Свещейство Българският патриарх Максим оглави св. Литургия, по време на която бе хиротонисан архимандрит Даниил за Драговитийски епископ.

В богослужението взеха участие високонпресвещените митрополити: Сливенски Йоанкиев, Видински Дометян, Варненски и Великопреславски Кирия, Великотърновски Григорий, Русенски Неофит, Неврокопски Натанаил, Ловчански Гаврил, преосвещените епископи: Адринополски Евлагий, игумен на Руския манастир, Стобийски Наум, главен секретар на Св. Синод, Деволски Теодосий, Маркианополски Константин, Звенопски Йоан, архим. Григорий, протосингел на Софийска епархия, и архим. Йоан, председател на отдал „Богослужение“ на Св. Синод, архим. Амвросий, игумен на Зографския атонски манастир, архимандрити и свещеници от Неврокопска епархия, столични свещеници.

Присъстваха монаси и монахини от различни епархии.

Пред висшите архиереи и народа на Църквата нареченият за епископ архимандрит Даниил изповяда православната си вяра и обеща да спазва повеления на православните събори и догмата в своето епископско служение.

Хиротонията на новия епископ беше извършена в първата част на св. Литургия след песнопението „Святий Божие“. Ръкоположението се състоя в св. оттар. Дотам архимандрит Даниил беше водел от протосингела на Софийска епархия архимандрит Григорий и протодякон Стефан Марков. При хиротония-

та младият архиерей получи титлата Драговитийски епископ и отличителните знаци на епископската власт – сакос, омофор, егониле и митра. При връщането им патриархът се обръщаше в съгласие към народа: „Достое!“ Отговорът беше: „Достое!“ След ръкоположението Драговитийският

епископ Даниил благослови народа. Той вече участваше в богослужението вече като епископ и заемаше първенствено място след патриарха по време на първата си св. Литургия като архиерей.

Храмът беше изпълнен с народ. Много богомолци от Неврокопския митрополитен базис дойдоха за хиротонията на кириката от тяхната епархия. Над десет хиляди хора на различна възраст от катедралния храм в Неврокоп също присъстваха на ръкоположението, както и невян от църквата на хор към храма.

В края на богослужението със слово към новоръкоположения епископ се обърна Негово Свещейство патриарх Максим. След това той връчи на младия архиерей жезъл като символ на духовната власт, символ на пастирското служение.

В отговор епископ Даниил обеща, че ще се труди неуморно за благо на родната ни

Църква и ще се старее да бъде достъпен за голямото доверие, което му се гласува в тази хиротония. Той нарече деня на хиротонията „ден на моата лична огнена Петдесетница“, защото получи благодатта на Св. Дух за вяно и отговорно духовно служение.

След многолетствието, прогласени от двамата протодякоци Стефан Марков и Любомир Братов, тържествено продължи в приемния салон на Синодалната палата.

На богослужението и при поздравленията в Синодалната палата присъстваха синодисти и близки на епископ Даниил, кметът на гр. Неврокоп г-н Владимир Москов, духовниците от епархията. От името на проф. Огнян Герджиков, председател на Парламентарната комисия по правата на човека и вероизповеданията, приветствие към новия архиерей поднесе експертът към комисията г-жа Родина Станимирова. В него беше подчертано, че е похвален починът на БПЦ да издига млади кадри във висшия си клас.

Приетниче и картина поднесе проф. Иван Желев, директор на Дирекция „Вероизповедания“ към МС. Епископ Даниил благодари за насърчителните думи и изречения от проф. Желев, който е бивш и негов преподавател в Богословския факултет в София.

Доц. Александър Омарчевски, зам.-декан на Богословския факултет, също поздравя новия епископ и му пожела плодотворно служение.

Накрая Негово Свещейство поздравя присъстващите с хиротонията на новия епископ и пожела на всички зряещи и дълголетие.

ДОСТОЕН!

Слово-отговор на Негово Преосвещенство Драговитиуйски епископ ДАНИИЛ

Нареченият за епископ архим. Даниил влиза в благословение от патриарх Максим.

Малчешката хиротония

Църковна литургия на епископ Даниил в качеството му на архидиакон

Новият епископ прихваща свещениците

Епископ Даниил с духовния си отец Неврокопски патриарх Натанаил, Славонския митрополит Новицки и свещеници

В приемния салон на Синодалната палата

Ваше Светейшество, Ваши Високоспреосвещенства и Преосвещенства, Боголюбиви отци, Възлюбени в Господ, братя и сестри,

Непостижими са Божините съдби и неизследими са Неговите пътища (Йоан. 1:33), които ме доведоха до този миг, неочаквано за мене. По великия Божий промисъл, чрез възлагане на Вашите пасторалитетски и светителски ръце аз получих в пълнота Божията благодат и обивно дароване на Светия Дух. Вис ме удостоихте с високото апостолско служение – епископско.

Днес, прославяйки Господа в Азотова църковната Трона – Отец, Син и Свети Дух за Неговата велика милост към мене, немощни и недостойни, аз стои пред вас и изповядвам, че чрез Вас, Ваше Светейшество, и високоспреосвещените архидиаconi на свещата ни Църква чух Господния призив, отправен към апостолите: „Вървете след Мене, и Аз ще ви направя ловци на човеци“ (Мат. 4:19) и в същото време, за да не се възгордявам, ми припомни: „Не вие Мене избрахте, но Аз вас избрах и ви поставих да ядете да принасите плод и плодът ви да бъде зрънце“ (Йоан. 15:16). Тези думи на избора Господ Исус Христос говорят, че в свещата Църква никога не става случайно, че всичко се управлява от Него, и аз съм убеден, че Божият Промисъл ме зове да се труда на Неговия виноград.

Мнъжливо осъзнавам, че служението, на което ме призова Господ, е тежко и отговорно, свързано с много трудности и опасности. Епископът, по думите на пророка, е длъжен да намери изгубената овца, заблудената да възвръне, развалята да преразясне и болната да укрепи, а затлъстала и буйна да изтреби (Иезек. 34:16); длъжен е постоянно да помни, че неговото ръце Бог ще изпита кръвта, т. е. душата на беззаконник, умрял в беззакония си, ако не го е разумявал и предпазил от беззакония му път (Иезек. 3:18).

Окуражават ме думите на Славонския Исус Христос: „Аз съм с вас през всички дни до свършката на света“ (Мат. 28:20). Уверен съм, че щом Господ ме призовал

на това служение, то Той ще ме обзаве в сила с Неговата благодат и ще ми подаде кренката Си ръка в помощ, както на потъващия в морската вълни свети апостол Петър. Убеден съм, че щом Господ ме призова на Неговата нива, където жътвата е голяма, а жетварите малко, ще ме утешава с думите Си, отправени към свети апостол Павел: „Стига ти Моят благодат; защото силата Ми се в немощта найзгодно проявява“ (2 Кор. 12:9), и в тях ще отхвърлям от себе си всички страх и малодушие.

Надскаждата във вас епископска Божия благодат, която *немоощна врагует и оскудоващаю възмошует*. Застигнати на християнския път Пресвета Богородица, молитвите на светите Божии угодници и на днес чествания роден свят – свети патриарх Евтимий Търновски, както и на всички вас, Ваше Светейшество, Ваши Високоспреосвещенства и Преосвещенства, Боголюбиви отци, братя и сестри, съпътствам и помагам да проследявам всички трудности в новото ми служение. Моляте се да бъда по ми помага да бъда по думите на апостола „обрилет за верните в слово,

поведение, любов, луд, вяра и чистота“ и да пося с чиста съвест отговорността за Христовото паство, да пася с отговорност Църквата на Господа и Бога, която Той си приобщи със Своята кръв“ (Дан. 20:28) и да поставям „достойно за звание“ (Еф. 4:1), в което по изповестния на Светия Дух съм призован да бъда близък кормина на църковния кораб, усъерен и ревностен поярвател на истинския Пастър, ползник душата Си за Своите овци.

Ще свързвам моята епископска хиротония с приликата на свети патриарх Евтимий Търновски, последен защитник на Второто българско царство, поверил виебългарското си паство на Светата Трона, когато го изпрати османският поробител на заточение. Съе сто и тридесетата годишнина от Освобождението ни от турско робство, както и с петдесет и петтата годишнина от Възстановяването на Българската патриаршия.

Застанал под свещените сподове на този патриархически храм, осветен на св. Александър Невски, построен в знак на признателност към братята освободители от османско робство, позво-

лете ми да изразя спонтанна искрена благодарност към Вас, Ваше Светейшество, и осветения събор на родната ни света Православна църква за проявената към мене не достойна велика любов и снизхождение, като обещавам, че ще полага всичките си сили и не се старая да бъда да оправдая нашето доверие с ревности административни труда на Господния нива.

Синови благодарност отправям към Негово Високоспреосвещенство Неврокопския митрополит Натанаил, мой спарикаски архидиакон и духовен старей, който ме пострига в манастих, ръкоположи в дяконски и пресвитерски сан и под неговата пасторална опека оформи се трудя досега, ползвайки се от неговите наставления и ръководство в моите монашески и клирически трудове. Обещавам, че като викарен епископ всеотдавно ще се трудя с любов и ще се старая нецесмерно да оправдая неговите очаквания.

Поднасям благодарност към моите духовни братя от манастира „Св. Георги“, крий гр. Хаджижидево, където приех монашески постриг, в лицето на Негово Високоспреосвещенство архидиакон Серафим, изпълняващ длъжността изгумен, и на Негово Високоспреосвещенство архимандрит Павел, изгумен на Рождения манастир „Рождество Богородично“, където служих до този момент, за подкрепата, търпеливото снизхождение и любовта, която проявяваха към мен и ме подпомагаша да усвовам монашеския живот. Надявам се на светите ми молитви и за вас днес.

Благодаря на моите родители и близки за всичко, което са направили за мен и че подкрепят в избрания от мен манастирски път.

В благодарност и съзнателно, което са ме подпомагали във вярата, както и на всички, които взеха участие с молитва в днешния ден на светите лица огнени на Петдесетина.

Моля всички ви да се молитте за мене нестойни: за вас, които са ми изпраща постовния Своята благодатна подкрепа, да мисля винаги и най-вече да помня великата отговорност на архидиаконския служение, тя в Страшния ден на всеобщото въздаяние да ме вреди с излягане на верните Свои служители. Амин

На 21 януари с богослужение беше отбелязан именният ден на Негово Светейшество Максим, Български патриарх и Софийски митрополит, и митрополитската катедрала „Св. Неледа“.

Св. Литургия и молебни бяха отслужени от престолона на Българ-

(Спомогно на Негово Светейшество публикуваме на стр. 3)

Стойбишкият епископ Наум прочете поздравителен адрес от президента на България Г. Първанов. Поздравления и пожелания изказа и архиепископът на БПЦ поноска: Зеновският епископ Йоан от името на служещите на Софийска мит-

рополита, благоденствието, родолюбието и човещината.

„Както и досега не шадете силно за духовното възрастване на народа ни!“

„Не! Все така отечески почитайте и спомогвайте за се мнжат младежите клирици на Православната ни Църква! Вярвайте в тях, издължавате

Имен ден на Негово Светейшество патриарх Максим

ската православна църква в съслужение с епископосециите митрополит: Сивенски Йоаннин, Видински Дометиан, Варненски и Великопреславски Калександър, Видикоторновски Григорий, Русенски Неофит, Неврокопски Натанаел, Плевенски Изидор, Ловчански Гавриил, Пловдивски Николай, провещението епископ: Стойбишки епископ: Стойбишки Наум, главен секретар на Св. Синод, Деловския Изидор, Зенковски Йоан, викарий на Софийския митрополит, Велички Синоий, Маркиановски Константин и новородолюбен Драговицки Даниил, архимандрит Григорий, протосекретар на Софийска епархия, архимандрит Амвросий, изумден на Зографския манастир, и духовници от Софийска епархия.

Храмът беше изпълнен с богомолство. Походи да поздравят Негово Светейшество за празника.

Слово за живота на св. Максим Изидор прочете архимандрит Григорий, протосекретар на Софийска епархия.

След богослужението от името на Св. Синод на БПЦ въздължено поздравително слово към Негово Светейшество прочете Сивенският митрополит Йоаннин.

В отговор патриархът благодари за добрите думи и пожелания.

те ги, давайте им възможност да се развият и образават! Защото Църквата ни и народът ни имат нужда от бистри и просветени умове, от мъжени и издържани млади хора! Мислете ги, за да борят силно в конкуренцията помежду си, та най-достойните сред тях да бъдат употребени за слава на Христовите посли!

Вярвам във Вашата отеческа премъдрост!“

В поздравителното си проф. Иван Желев, директор на Дирекция „Вероучноповедна“, каза: „В празника на Вашия небесен покровител и възлюбител преп. Максим Изидорич изключително е приятно да Ви поздравя за именния Ви ден с надежда и вяра, че ще обити и укрепява Смирено Ви желат Бог по неговите свети молитви да Ви запълва и напредва в добре да вършите и в духовни сили, за да ръководите все така усердно, с мъдрост и решителност Българската православна църква и народ.“

Прочуваения бяха отпразнен и към другия именник на този ден – Русенския митрополит Неофит.

Поздравления бяха отпразнен и към другия именник на този ден – Русенския митрополит Неофит.

Прочуваения бяха отпразнен и към другия именник на този ден – Русенския митрополит Неофит.

Прочуваения бяха отпразнен и към другия именник на този ден – Русенския митрополит Неофит.

В поздравителното се каза: „Все Светейшество, за мен с удоволствие Ви поздравявам за именния ден. Пожелавам Ви от сърце крепко здраве, творчески възможности на Вашия дух и свършенство по пътя на

те ги, давайте им възможност да се развият и образават! Защото Църквата ни и народът ни имат нужда от бистри и просветени умове, от мъжени и издържани млади хора! Мислете ги, за да борят силно в конкуренцията помежду си, та най-достойните сред тях да бъдат употребени за слава на Христовите посли!“

Вярвам във Вашата отеческа премъдрост!“

В поздравителното си проф. Иван Желев, директор на Дирекция „Вероучноповедна“, каза: „В празника на Вашия небесен покровител и възлюбител преп. Максим Изидорич изключително е приятно да Ви поздравя за именния Ви ден с надежда и вяра, че ще обити и укрепява Смирено Ви желат Бог по неговите свети молитви да Ви запълва и напредва в добре да вършите и в духовни сили, за да ръководите все така усердно, с мъдрост и решителност Българската православна църква и народ.“

Прочуваения бяха отпразнен и към другия именник на този ден – Русенския митрополит Неофит.

Прочуваения бяха отпразнен и към другия именник на този ден – Русенския митрополит Неофит.

Прочуваения бяха отпразнен и към другия именник на този ден – Русенския митрополит Неофит.

Радостни сме всички, че тази година изчерпихте и добри дела след извършената версия епископска хиротония на преосвещения Драговицки Даниил. Това беше голям празник за родната ни Църква, която изпълни с радост и въздължение хиляди вярващи. Така Ви показваме още един път, че интересите на Църквата и духовните издържани на вярващите са сред първите. Ви пожелавам, да вършите много добро дело. И все смирено се молим: Всемирно съществуващ Бог да Ви запълва за добро на целия български народ.“

Приветствие от името на Св. Синод на БПЦ

Ваше Светейшество,

(1 Кор. 4:5). Който не познава себе си, как може да опозная друг? Който се стреми към праведност си усъвършенстване – няма време да осъжда ближния си, който държи по Госвода –

не дръва да критикува своето първоосвещаване, защото инстинктът е: началника на твоия народ да не доловяш (Дей. 23:5).

Но „сегашният дурман“ е: „Гал. 1:4-14) крие поганост, прилича на беззаконно, заблудващо бързо, действа учиво и митро нормално. Злото много бързо се разпространява, защото коварно пасва и многократно ги разпространява. Потокът на злобата попитан е разширява. Който е далеч от духовната бран, не попитващият изправен и твърд. Който постои по пътя си и по човешки (1 Кор. 3:3) – не може да разбере как се наследява духовното (1 Кор. 2:14) и само духовният път може да изследва всичко (1 Кор. 2:15).

Земният път, който води към вечен живот с естесни и страсти (Мат. 7:14) и всяко духовно поприще с сложи. А злоотловителният си Йоан каза: „Нима по-вист сиб от този, който в нещастия благодари на Бог, той нивнина с нищо не се отличава от сивка на мълчанието... И така, който постои скръб и благодарен на Бога, той е истински „човешки венец“ (Сокровищница духовна мъдрост с 279). Затова молви Бога духовно да Ви обира, та търпешно Ви да бъде като златен жезел. Украшената митра е като яра злате. Молитвата с осмислен дар. Решиства Ви да като твърд диамант, а наследява като планината Сион. Това е духовната красота. Това е нещастен блясък. Това е погаността и смелост. Игнатиане, от което Църквата Българ под Вашето велико ръководство излезе ишла и вярствена, наследява над превратностите на времето. Както актуално звучат сега думите на Господа: казвами към Иисус Си Нависко: „Само бди твърд и много храбър, и грядило паш и изпълнявай целия закон... не се отклонявай от него ни на дясно, ни на ляво, та да изпълняваш благоумно във всичките си предприятия...“ Ето, аз ти заповядвам: бди твърд и храбър, не се страхувай и не се ужасявай; защото Господ, Бог твой, с тебе е: и аз съм с тебе“ (Исее Нависко, 17:9).

Преди 10 години на тази дата и в този храм аз съм Ви приветствал. Ето досега отново имам тази чест и отговорност, и отново заставам с чувство на благодарност пред Вас, като Православен на Българската православна църква и с възхищение към далновидната Ви мъдрост и свято търпение.

Вашето служение, Ваше Светейшество, претърпяете както своите моменти, така и много усещания, огорчения, хули. Но само Господ прониква в сърцата и вътрешностите (Евр. 17:10) и познава всемогъщето и голямото откровение (Евр. 4:13), само Бог е Съдия, Който единият убогост, а другият въздига (Пс 74:8), новост е абсолютно справедлив, затова никога да не сяди пред вас, досега не дойде Господ

не дръва да критикува своето първоосвещаване, защото инстинктът е: началника на твоия народ да не доловяш (Дей. 23:5).

Но „сегашният дурман“ е: „Гал. 1:4-14) крие поганост, прилича на беззаконно, заблудващо бързо, действа учиво и митро нормално. Злото много бързо се разпространява, защото коварно пасва и многократно ги разпространява. Потокът на злобата попитан е разширява. Който е далеч от духовната бран, не попитващият изправен и твърд. Който постои по пътя си и по човешки (1 Кор. 3:3) – не може да разбере как се наследява духовното (1 Кор. 2:14) и само духовният път може да изследва всичко (1 Кор. 2:15).

Земният път, който води към вечен живот с естесни и страсти (Мат. 7:14) и всяко духовно поприще с сложи. А злоотловителният си Йоан каза: „Нима по-вист сиб от този, който в нещастия благодари на Бога, той нивнина с нищо не се отличава от сивка на мълчанието... И така, който постои скръб и благодарен на Бога, той е истински „човешки венец“ (Сокровищница духовна мъдрост с 279). Затова молви Бога духовно да Ви обира, та търпешно Ви да бъде като златен жезел. Украшената митра е като яра злате. Молитвата с осмислен дар. Решиства Ви да като твърд диамант, а наследява като планината Сион. Това е духовната красота. Това е нещастен блясък. Това е погаността и смелост. Игнатиане, от което Църквата Българ под Вашето велико ръководство излезе ишла и вярствена, наследява над превратностите на времето. Както актуално звучат сега думите на Господа: казвами към Иисус Си Нависко: „Само бди твърд и много храбър, и грядило паш и изпълнявай целия закон... не се отклонявай от него ни на дясно, ни на ляво, та да изпълняваш благоумно във всичките си предприятия...“ Ето, аз ти заповядвам: бди твърд и храбър, не се страхувай и не се ужасявай; защото Господ, Бог твой, с тебе е: и аз съм с тебе“ (Исее Нависко, 17:9).

Преди 10 години на тази дата и в този храм аз съм Ви приветствал. Ето досега отново имам тази чест и отговорност, и отново заставам с чувство на благодарност пред Вас, като Православен на Българската православна църква и с възхищение към далновидната Ви мъдрост и свято търпение.

Вашето служение, Ваше Светейшество, претърпяете както своите моменти, така и много усещания, огорчения, хули. Но само Господ прониква в сърцата и вътрешностите (Евр. 17:10) и познава всемогъщето и голямото откровение (Евр. 4:13), само Бог е Съдия, Който единият убогост, а другият въздига (Пс 74:8), новост е абсолютно справедлив, затова никога да не сяди пред вас, досега не дойде Господ

не дръва да критикува своето първоосвещаване, защото инстинктът е: началника на твоия народ да не доловяш (Дей. 23:5).

Но „сегашният дурман“ е: „Гал. 1:4-14) крие поганост, прилича на беззаконно, заблудващо бързо, действа учиво и митро нормално. Злото много бързо се разпространява, защото коварно пасва и многократно ги разпространява. Потокът на злобата попитан е разширява. Който е далеч от духовната бран, не попитващият изправен и твърд. Който постои по пътя си и по човешки (1 Кор. 3:3) – не може да разбере как се наследява духовното (1 Кор. 2:14) и само духовният път може да изследва всичко (1 Кор. 2:15).

Земният път, който води към вечен живот с естесни и страсти (Мат. 7:14) и всяко духовно поприще с сложи. А злоотловителният си Йоан каза: „Нима по-вист сиб от този, който в нещастия благодари на Бога, той нивнина с нищо не се отличава от сивка на мълчанието... И така, който постои скръб и благодарен на Бога, той е истински „човешки венец“ (Сокровищница духовна мъдрост с 279). Затова молви Бога духовно да Ви обира, та търпешно Ви да бъде като златен жезел. Украшената митра е като яра злате. Молитвата с осмислен дар. Решиства Ви да като твърд диамант, а наследява като планината Сион. Това е духовната красота. Това е нещастен блясък. Това е погаността и смелост. Игнатиане, от което Църквата Българ под Вашето велико ръководство излезе ишла и вярствена, наследява над превратностите на времето. Както актуално звучат сега думите на Господа: казвами към Иисус Си Нависко: „Само бди твърд и много храбър, и грядило паш и изпълнявай целия закон... не се отклонявай от него ни на дясно, ни на ляво, та да изпълняваш благоумно във всичките си предприятия...“ Ето, аз ти заповядвам: бди твърд и храбър, не се страхувай и не се ужасявай; защото Господ, Бог твой, с тебе е: и аз съм с тебе“ (Исее Нависко, 17:9).

† Сивенски митрополит ИОАННИН

† МАКСИМ, Патриарх Български

Слово-отговор на приветствието

Ваше Високопросвещение,

Благодаря много за братолюбивото поздравление. Скъпи са ми добрите молитвени пожелания!

Възлюбени братя и сестри,

При кръщение на младежи ми се дава ангел-хранител за пред джа-живот, име на църковен свещия за молитвени застъпник. На модела при постражението, което до като второ раждане, се дава ново възможност на свят небесно-животел за покровителя в живота и ръководителя в духовния му живот. На мен при изповедата на иноческото ми обещание е определен за небесен ангел-покровител великият църковен учител и пожайник от семия преподобния Максим Изповедник.

Съзнатая вяра, светиият живот, богоуподобна глъбнина, благоуспешното слово, наставлението за любовта, отстояването на православното учение, изповедата на църковния канон, страданието за правдата в Христа украсяват безсмъртното житие на Божия угодник преподобния Максим Изповедник, за които добротелите ти е просяван от Църквата и ставан мо-

литвени застъпник за всички, които тачат па-метта му.

Особена обязаност за мене, като нося негово име, да изпросвам небесни му покров и да следвам достойния му за подражание пример в живот и служение.

Аз съм много признателен на Тезия Високопросвещение събратия армери, на преосветените епископи, на благоуспешните свещеници и на всички вас.

възлюбени братя и сестри, че днес с взаимна молитва почетоме па-метта на преподобния Максим Изповедник и изпросаме небесното му застъпничество пред Бога за днес и за всички нас.

Днес, празника и на св. мъченик Неофит, празнува именния си ден и Негово Високопросвещение Русокият митрополит Неофит. Да го поздравим и му пожелаем крепко здравие и благословен успех във високото служение на светата Църква и скуплата Родина.

На многият лет!

Патриарх Максим поздравя другия митрополит – Русокият митрополит Неофит

† Доростолски митрополит ИПАРИОН

В стилок благо е вярата във Вседръжителя, Творец на неботе и земята. Когато сме в най-затруднително положение, тя идва на помощ, дава спасение и избавя от безгъне.

Без слези капалото ще узаме. – Без вяра в душата е мрачно. Нама нузе – потник към добрия дела.

Без вяра човек не само блуждава в отъждания свят, но и благосътояния ни тук на земята.

Носител на истинската вяра в Бога е християнската. Тя е носителят и на истинската нравственост. По видимото християнската религия като че ли проповядва само неботе, но та има предвид и човека на земята.

Аримед някога заведе, ако му се покаже опората която в пространството и ще повдигне земята. Господ Исус Христос ни показва за тая точка, в която като се опрем, ще може да се промени лицето на земята. Това е вярата, за която Спасителът, че който има вяра колкото силнопо зърно, ще може да поместя

и планини и „нищо няма да бъде за вас невъзможно“ (Мат. 17:20). Философията в лице-

Религията ни открива много тайни. Но те се уславяват с вярата. Сая човек е тайна за себе си. Ако не може да постигне това, което е в тебе

ВЯРАТА

то на най-добрите си представители се стреми да усъвършенства нравственото човека. Но няма опора – потник, в името на който да застава човека да бъде нравствен.

А християнството обещава блаженство. „Зърно“, казва философията, а християнството добавя „и се издига“. Тук е силата на вярата. Дето философията предпоставя и се съмнява, християнството утвърждава.

Ако се оттегли от своята християнството, какво ще остане? – Старото езичество с палеието на нравствеността и добрите отношения между хората.

Това, което е телескопът за очите на учения – на физика, това с вярата за християнството и за учения философия. Без телескоп не може да се види това, което е невидимо с просто око. Тя е с вярата, тя е духовният телескоп. Тя дава възможност за се провикне в тайните Божи, в отъждания свят. Ако си затвориш очите, ще бъдеш като в тазия пещера – в мрак, но слышаше свети и изпълнява своето назначение. Може и за вярата да завърши очите – да затвори сърцето си за Божията благодат, за безжестоката светлина, но та свети неслепотом от твоето стечение в тъма, от твоето вярение.

Затуй вярвай, брате мой, в Бога Господа Вседръжителя, проповядан в Троица: Отец, Син и Дух Светий, за да блажен честви и наставя в живота. Настоявя тази вяра, че си изучава и насажда в сърцата на твоите деца и в душата на твоите родители в миналото, в настоящите години на нашата Родина.

Езичниците се кланяли на идоли. Този пък, който не признава друго освен разума, става поклонник на разума, за него даде и разумът. Така са рационалистите. Ако не може ише да постигнеш с разума, то не значи да го отречеш. А вярата се уславя със сърцето.

от V в. глас: „Взрастите и децата са равни пред Бога“. От тук ще е и обичаят за родените деца през месец януари преди празника – да не се пропусне празни-

мамо да е детето. Кръщенiето е „бани на новото чело“ – преустройството на което-вшеото естество, при което човек према истинския си образ Божий, възстановя-

Кръщенiето на децата

мамо да е детето. Кръщенiето е „бани на новото чело“ – преустройството на което-вшеото естество, при което човек према истинския си образ Божий, възстановя-

ване Адамовата природа преди грехопадението и даде новото чело. Така и в оном а и в смятането на Христа преди възкресението в ада за измъкване на старозавещаните праведници и повярвалите в Него. Трикратно потопяването при кръщенiето на новородените и в гробнието е вода. Завещание от вкованите е след кръщенiето детето да бъде кръщенiето със светите Троица още саша ден.

На Богоуспешие се извършва Вода водост. Това е тая, защото възвръща-

ването за новия живот се отговоря с вода и Светият Дух (Иван. 3:5). Пооявява имет на три пъти – Новият комент е обожование на челоушното и може да се каже, ос-

новано върху вода – символна на очистителния сила. „Дух Божий се носеше над водата“, чтем в Библията на първата страница (Бит. 1:2). Значи началото на света е вода. Така и вимитото начало на Блаженiето – благоуспешно за Христа край р. Иордан и вода. Чрез водата се пречиства и прогнана всяко зло влияние.

Тя, чрез кръщенiето се изповядва вярата в Светата Троица. От момента на кръщенiето душата, пречиствена от Дух Светий, чрез по-силно от същително – казва си. Иван Златоуст – и приема съвятането на същата Божия. С кръщенiето – това значи – детето, човекът, кръстенят става „нова твор“ (2 Кор. 5:17).

С интерес следя темите, развивани на страниците на „Църковен вестник“. Някои от тях обаче се измъкват от допълнение и по-задълбочен поглед, изправени от хората, които извършват или са извършвали православното богослужение.

Такава с случват със статията за поменаването на имена в богослужението (бр. 22/2007 г.). Затова ще си позволя да направя някои допълнения.

В последователно богослужение – Вечерня, Утреня и св. Литургия, в екстените свещеникът се моли общо за всички християни, за мира в целия свят, за единството на всички църкви, за народа, за войнството, за ония, които с вяра живеят в далекото село или град, за тези, които пътуват извън родния си град, за всички, които са в беда и нужда. А в субугуба екстените свещеникът се моли за всички починали наши братя, които навъвше са с благоговийно потребление на мисъл и живот, амер, здравие и спасение на всички благочестни християни.

Но има и благоговийна практика във всички православни църкви християните да изразват своята вяра и надежда в Господ с

откупването (записването) на св. Литургия

за изписване на задръжките и благоговийно на семейството или за упокоение душите на починалите техни близки. Или пък само записват имената за здраве и упокоение, без да откупват св. Литургия.

Какъ, след поменаването на житието и мъртвите, християните измолват от Бога здраве и помощ за живота на своите близки или облекчаване забробоитата участ на починалите им средини.

Погрешна практика е

да се записват литургия за здраве или упокоение след започването на последованието на св. Литургия, защото написаните имена не могат да се поменат по време на извършването на проскомидията от старшия свещеник и за да отрупват частини от джурите агенси на профуратора, а това с единствен на поменаване – заедно с имената да се отрупват и частини от агенците. А това с смисълът на записването на имена в св. Литургия.

Би могло да се подават имена за здраве и упокоение и до Великия вод, ако само служат двама свещеници и единият може да поменават имената на проскомидията, като отрупват частини от другите агенси.

А най-погрешната практика е да се правят поменаванията имена за св. Литургия, записани преди самия Велик вод и поднесени на служещия свещеник, когато той вече чете имената по време на Великия вод. Ако има законни християни, които искат по време на Великия вод и искат да запишат св. Литургия при свещнопроизважката, трябва да им се каже, че имената вече не могат да бъдат прочетени, защото не са поменавани по време на проскомидията, но ако настояват, може да бъдат поменавани на следващата св. Литургия.

Добре е това да се разясни от енориския свещеник в беседа или проповед: ако християните не могат да дойдат по-рано в първата, трябва да записват имената за св. Литургия след първия и 15-20 минути след нея или в друг час, за да могат да се поменават на св. проскомидия на следващия ден, в деня на самия празник на семейството.

Това важи най-вече при големите празници – Господски, Богородични и свещителски, когато християните имат в семейството си именици и искат имената на този ден да бъдат поменавани техните близки.

Друго важно нещо за поменаването на имената:

а) На Великия вод да се поменават само имената записани на св. Литургия и които са поменавани на св. проскомидия. Иначе, ако всички имена – записани за св. Литургия и другите, записани за субугуба екстените – се поменават на Великия вод, като при големите празници продължаваме да правим това, тогава получава смисъл така, че поменаването на имената измества sacramentalното значение на св. служба и тайнството Евхаристия, най-важния момент в св. Литургия.

б) Имената, които са записани, без да се откупват св. Литургия, се поменават само на субугуба екстените преди Великия вод.

Всичко това би трябвало да се знае от онези, които записват – свещнопроизважката или някой друг, и те да изясняват тези поменавания на християните и да ги приучават да спазват утвърдената практика на

СПОМЕНАВАНЕТО НА ИМЕНА ПО ВРЕМЕ НА БОГОСЛУЖЕНИЕТО

в допълнение към статията от бр. 22/2007 г. на „Църковен вестник“

сватата или Църква.

Ако християните искат да се поменат имената на близките им, без да запишат св. Литургия, това също трябва да стане до прочитането на св. литургичните свещеник, за да се поменат на субугуба екстените преди „Херувимската песен“.

Аз моля и знам тази практика още от ученическите си години, преди повече от 60 години, когато помагах на свещениците в енориския ни храм в София.

Що се отнася до немарливостта и пропуските на някои свещеници, които съзнателно или не съзнателно не поменават подадените им имена, и отговорността, която носят пред Бога за тези нарушения, ще разкажа

едни случаи от руската практика

поместие в една книжка от преди 100 години. Вечните забробоити записи:

В една енория след съврътката на свещеника място му било заето от друг, но и той след няколко дни починал. По такъв начин енорията за кратко време се лишила от двама духовни пастори. Тези две св.

И рече старецът...

Попитайте отец Антоний: „Какво трябва да се казва, да се заучи на Боза?“ Справяйки отговор: „Снабди твоя, което ти препорачам: когото и да ходиш, имай Боза пред очите си; когато време пред очите си; казването и да правят, постъпвай според съветствението на Свещенното Писание; в казването мисли и да се намарши, не се вешти мъж; немолквей Пазвай мези пред пред очите си и ти ще бъдеш спасен“

Същият отец Антоний, отговаряйки на въпроса на Божките съдби, попитал: „Господи, как става твоя, че някои умрат в цялостна безрадост, когато

Кратки поучения на св. Антоний Велики

други достигат до пределна старост? Защо има бедни и бозати? Как става твоя, че безбожниците се обожават, а праведниците са в нужда? Чужо е глас, който му отговорил: „Антонийе, знамайвай се със себе си, понеже това са съдби Божия и нощо не ще те похваля да ги знаеш“

Отец Антоний казал: „Видях всички мерки на Боза, зброяени върху земната, и си казвам, споменик: „Кой ще уберзе от мрък“ И цялук казал, който му отговорил: „Смиреничност“

биха изгладили кандидатите за свещеници, така че дълго време остана да кандидатстват. Духовното начело само назначаваше кандидати за това място.

Добро е да се знае, че в началото на първи път в храма, а след това и в св. олтар, видя в него асприци от св. престол. Непотен свещеник е пълно свещеническо обличане, но с ръце и нозе оковани в тежки железни окови. Носил сужитие и в св. олтар не изгубил присъствеността на духа и започнал да извършва свещеническите действие при св. проскомидия, а след прочитането на третия и шестия час отлежвал и цялостна Божественна литургия, като никак не се привнесвал от присъствеността на чудното западно място, което след отчуждението на службата станаха да се правят по-честно настър разбрал, че видяват оковани свещеник е обитанел на забробоитата сват. Не му била ясно само причината на неговото ование, но само скоро се разбрало. Окованият свещеник в продължение на двама месеца не провършил нито оване, нито от време на време похваля окованите си ръце и посочвал едно издължано място в олтара.

Това се повторило и на следващата служба, по време на която при ованието в св. олтар свещеникът обрнал внимание на мястото, който приключило същото. Всекогдайки се впително в указната посока, той забележал на пода до стената малък стар човек. Видял чуждия, разгледал го и изгубил в него много личност с илюзия на починали и на живи християни, каквито обичавоно се дават на служещия свещеник за споменаване на св. проскомидия за упокоение душите на починалите и за здраве и спасение на живите.

Свещеникът разбрал, че докато е бил във окованите негов съврът, била настоятел на този храм, тези личност с илюзия вероятно са останали неспоменати по време на отслужването от него св. Божественна литургия. След това, докато нечестно на съврът, той започнал да споменаване на св. проскомидия имената на живите и починалите, записани на листчетата намерени в чуждия, и веднага цял завършил четенето му, тежките железни окови, с които бил окован забробоити затворник, в една минута изчезнали от ръцете и краката му на земята, а самият той, бидейки вече свободен, се приближил до служещия свещеник и без да казва нищо, му се поклонил до земята. След който той и железните окови изчезнали, по време на ованието не е живил по време на Божественното служби.

Този случай трябва да бъде за пример на всички свещеници и те никога да не забравяват или пропускат поменаването на имената, защото Всевъзможното Божие Ово и нощо, в което време и в колкото от тяхна страна не се стовари върху самите тях, и не бъдат наказани от Божията справедливост. И още нещо, те трябва да уважават искрено желание на еноришните си, които с искрена вяра при нукват от Божията помощ предпазват на тях с доверие за поменуване имената на своите близки – за здраве, както и за облекчаване участа на своите починали средини.

Това запло, служещият свещеник никога не бива да дръва да не поменават издължано място в храма за здраве или упокоение, за да не постане гавалта си с жар и да изгори. Защото големия с откупването му пред Бога.

Стан ТОДОРОВ

та че спечал мисли и който стрекнат никога, който не дръва да се обожават, но нощо с думите: „Ти безумствуйвай“, захарно не причина на твоя.“

Абба Антоний казал: „Това, който себе живяло, първо омислил с оука си твоя, който иска да направи: кося, мези си брзгаля. Така и нощо при големите празници да се пишаме каква Боза въобробително едем да поспомнем, от онези, че не е изтормож направино.“

Абба Антоний казал: „Боза Антоний казал: „Занарече не се стреляват от Боза, а Боза обичам, понеже любява проговора набли ствоя.“

Абба Антоний казал: „Нява време, козато хората

Манастирският храм „Св. вмчк Теодор Стратилат“

Манастирската сграда

Иконостасът на храма

Манастирът „Св. вмчк Теодор Стратилат“ в с. Балша, Софийско

Според преданието манастирът бил построен през XII век в памет на св. Теодор Стратилат, който бил посетен в името на Христа. По-взрастните жители на Балша разказват, че светлата обител била изградена от зета и джърчетра на цар Самуил – Сеслав и Варвара.

Той е скъпан в жокните склонове на Стара планина, на около километър и половина северноточно от с. Балша, край стар римски път, водещ към р. Дунав и северните части на илюкаганската империя.

От манастирския комплекс е останала само част от зидовете, които е еднокорабна, едноабсидна с две ниши, изпъкналциви ролата на прозорец и дяконик. Озарищата претрпели с шареномногоименово съоръжение. Най-интересно тук лежи върху оригинални останки от претраден зид. На северната и южната стена има ниши – арколети. Те са елементи за куполово засводяване. Отвън по фасадата на храма личи, че в горната част той е претраден многократно.

Южно от църквата са намерени останки от друга сграда (вероятно магерина), съществувала през 20-30-те години на миналия век. Има следи и от жилища, селскостопански и други постройки, които са били разрушени. Вероятно манастирът е бил построен върху място на средновековно селище, за което голямото намерение археологически останки.

За съобщава на мястото свидетелстват и много откопани в района.

В този красив край на Стара планина в продължение на много векове монасите са съхранявали християнската вяра и българската култура. С времето манастирът започнал да запада. За ранната история на обителта се знае съвсем малко, а системни археологически проучвания не са направени. Седя събарнето на манастирските сгради продължил по традиция да наричат храма „Манастирът „Св. вмчк Теодор Стратилат“.

През годините са правени неуспешни опити за реставриране на църквата. Възраждането на светата обител започна през 1996 г., когато е избрано ново ръководство с настоятелство с председател Йерей Георги Стоянов, спорийски свещеник от столицата

Изглед от западната страна на храма

беше освещен през 2003 г. на 8 юни, когато Православната църква чества пренасянето на светите могили на св. вмчк Теодор Стратилат в неговия роден град Ехатина, съгласно предсмиръното му завещание. Всяка година на 8 февруари Църквата чества паметта на св. вмчк Теодор Стратилат.

Храмът е възстановен изцяло с дарения. Довършва се обявяването на жилищно-административната сграда, разположена на 341 кв. м площ. Предстои построяване на навес с магерина на открито за 200 гости. Организирано е и помощно стопанство. Сега св. обител разполага с 360 декара пасища и гори. Предстои направи на пътя от с. Балша до манастира, като проектът за път е изготвен и утвърден.

Манастирът „Св. вмчк Теодор Стратилат“ е разположен в красива местност високо в планината. От него се открива прекрасна панорама гледна към Софийското поле.

Намеренията на църковното настоятелство са тук да се полагат грижи за сиринци, да се развива благотворителност, поклонничество, туризъм и културна дейност. Към манастира ще бъде направена и библиотечка.

Светлата обител очаква много поклонници и гости, за да може този малък манастир да се въздигне отново за слава Божия.

храм „Свети Дух“ в район „Надежда“.

Строително-ремонтните работи в манастира са осъществени благодарение на о. Георги и неговата упоритост, енергичност и инициативност, подкрепен от църковното настоятелство и много общински, държавни и частни фирми от цялата страна.

С упорит труд е реставрирана изцяло старата църква и е построена жилищно-административна сграда.

Отляга с нова камбана, монтирана в посвещената за цетла камбанария. Изграден с нов иконостас, чиято украса от дърворезба е завършена и са изписани старинните икони. Има и нови стенописи.

На този етап от обновения манастирът е посещаван от Православната църква чества пренасянето на светите могили на св. вмчк Теодор Стратилат в неговия роден град Ехатина, съгласно предсмиръното му завещание. Всяка година на 8 февруари Църквата чества паметта на св. вмчк Теодор Стратилат.

Храмът е възстановен изцяло с дарения. Довършва се обявяването на жилищно-административната сграда, разположена на 341 кв. м площ. Предстои построяване на навес с магерина на открито за 200 гости. Организирано е и помощно стопанство. Сега св. обител разполага с 360 декара пасища и гори. Предстои направи на пътя от с. Балша до манастира, като проектът за път е изготвен и утвърден.

Манастирът „Св. вмчк Теодор Стратилат“ е разположен в красива местност високо в планината. От него се открива прекрасна панорама гледна към Софийското поле.

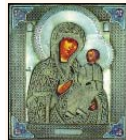
Намеренията на църковното настоятелство са тук да се полагат грижи за сиринци, да се развива благотворителност, поклонничество, туризъм и културна дейност. Към манастира ще бъде направена и библиотечка.

Светлата обител очаква много поклонници и гости, за да може този малък манастир да се въздигне отново за слава Божия.

Цветанка ГЕРГИНОВА

ЧУСТВОРИТЕ ИКОНИ НА БЪЛГАРИЯ

СВ. БОГОРОДИЦА БИСЕРНАТА – СОФИЯ

Иконала се съхранява в катедралния храм „Св. Александър Невски“, Покрай е от рудката патриарша при освещаването на храма през 1912 г. Та е в руски стил и е уникална, защото е изработена изцяло от перли. Само иконостасът на Божията Майка и Младенца са рисувани. Иконала се изважда за поклонение на големите църковни празници.

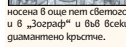
СВ. БОГОРОДИЦА ВСЕПАРНА – СОФИЯ

Иконала се намира в храм „Покров Богородичен“ и е копие на чудотворна икона, която се пази в златната църква на Ватопетския манастир в Света Гора. Изобразенето на Божията Майка е прочуто с многобройни изцеления на ракобо бичи хора.

СВ. БОГОРОДИЦА „ДОСТОЙНО ЕСТ“ – БУХОВО

Иконала е копие на светозорската Св.Богородица от българския скит „Достоен ест“. Намира се в храм „Св. Николай Чудотворец“, Изработена е от прима атомска монаси. Покрыта е със сребрени обкоби и е освещена в манастира „Св. Памтелеимон“ на Атон. По-късно е носена в още пет светозорски манастира, включително и в „Зордър“ и във всеки от тях е получавал по едно драматично Кръстие.

СВ. БОГОРОДИЦА – СОФИЯ

Намира се в храм „Св. Богородица“ – Жупориевско източник“ в кв. „Плугуево“. Божията Майка е изобразена с Младенца, а от двете ѝ страни са св. Архангели и св.Спиритон. И двамата свещи са били лечителни на телесни и душевни недъзи. През 1834 г. безземет тървовете среща едри сръбски войски, които отиждат на поклонение в Света Гора. Помогли го да му донесе икона на Св. Богородица. Монахът го посветвал сам да отиде на поклонение на Атон. Мъжът щипанца зарикача и впоследствие му се радват четирима деца.

ЗАПОВЕДА АБИРАНЕТО ЗА 2008 г.

„Църковен вестник“	
1 година.....	21,00 лв.
6 месеца.....	10,50 лв.
3 месеца.....	5,25 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНЮЛ, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел.факс 980-30-16
МОЛ: Таняка Тончева Христова
e-mail: zupredst@diverbg.net
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Реклама на не отговорно

Банкова сметка на Синюдално издателство на БИЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBG6F

Сметаме да се изпрати с пощенска линея или по банковна сметка,
ако щом да се изпрати по пощенски път и пощенска коп на получателят!
„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и използва и не
бъва да се използва за български нужди.